

Karrierer, bondeballer og trompetist-klinikker

© Helen Eriksen, 2003, erhvervspsykolog, foredragsholder, forfatter
forandrings- og trivselsekspert www.heleneriksen.dk

HELEN ERIKSEN – KLUMMEN – HELEN ERIKSEN – KLUMMEN

Trompetisk-klinikker

Da min søn Hagbard på 5 år gik i børnehave ville han vældig gerne prøve at gå til trompet. På det tidspunkt havde han "spillet" er måske lige lidt for meget sagt, men truttet da, i en trompet i 1½ års tid. Den eneste ledige spilletid der var hos Århus kommunale musikskoles trompetlærer Knud Albert var timen lige efter børnehavens lukketid.

Vi tog den med glæde. Men efter 5 x trompet lektioner, hvor moderen "sad med" udenfor lokalet tegnede der sig et kun alt for tydeligt mønster.

Efter ca. 13 minutter ud af 30 – kastede Hagbard sig resolut ned på gulvet med ryggen først og arme og ben eftertrykkeligt kastet ud i til hver sit verdenshjørne med et mesterligt melodramatisk suk og ordene: "Jeg kan ikke mere".

Ordet "mere" blev betonet med en omgang Klampenborgsk accent, som havde han i al hemmelighed afluret Dronning Margrethes accent under hendes årlige nytårstale.

Knud-Albert forsøgte derefter meget pædagogisk og stille og roligt at overbringe mig det budskab at det med trompetspil måske alligevel ikke var Hagbard.

Drengens utvetydige reaktioner taget i betragtning. Jeg foreslog så, om vi kunne prøve at lade ham komme til spil tidligere på dagen, hvor de højaktive røvere og soldater aktiviteter ikke var rendt med al drengens urkraft. Det blev så prøvet af. Og det gik rigtig fint i en årrække. Hagbard var glad for det og optrådte også med frisk mod og glæde på trompet ved arrangementer i Århus Musikhus med mere. Han havde intet imod at stå frem på scenen og være på og fremme i lyset med det. Men nød det.

Cirka 4-5 år senere er Knud Albert, Hagbard i en 9 årig udgave og undertegnede velfornøjede på vej ned af musikskolens trapper efter veloverstået trompetlektion. Og mens vi går dér siger Hagbard så på bedste konverserende vis til sin højst vellidte spillelærer Knud Albert "nå, skal du så have flere patienter i dag, Knud-Albert?"

Knud-Albert og jeg kunne naturligvis ikke lade være med at trække på smilebåndet af, hvad der tilsyneladende lød mest som en fortaleselse, men som jo samtidig på humoristisk vis ledte tankerne hen på billedet af Knud Alberts trompetist-klinik, som han herefter selv døbte den med bl.a. hans lys- og krølhårede, mangeårige elev patienten Hagbard.

Hagbard kom kort tid efter og deklarerede at han havde fundet ud af, at han i stedet for selv at spille trompet hellere ville have et musikprogram, hvor han selv kunne begynde at komponere og til at få et fritidsjob så han kunne købe sig en grammofon og begynde at eksperimentere med at "skrathe".

Og så havde han desuden erkendt, fortalte han, at dér hvor han havde det bedst, det var bag scenen, bag kulisserne, der hvor han kunne støtte andre mennesker i at udføre deres bedste. Han var mere idémand, motivator og støtte i baglandet, ham der kunne få det til at ske, men ikke forrest på scenen også i overført forstand. Hvis det her nu var en føljeton på tv og aftenens afsnit lige var slut, så ville spørgsmålene til seerne lyde noget i retning af: Var Hagbard mon ved at være klar til et instrumentskifte, eller måske et lærerskifte, var der tale om en forbigående præpubertets-afmatningsfase eller hvad?

Bondeballe

Inden vi får svarene på de spørgsmål skal vi lige omkring en anden føljeton: Var inviteret til bondeballe forleden aften. Kombineret 2 x 40 års fødselsdag og et kobberbryllup for ægteparret som inviterede.

Værten underviser ledere i at blive endnu bedre ledere på et større dansk undervisningssted. Værtinden er oprindeligt uddannet sygeplejerske og i mellemtiden uddannet familieterapeut og 2 fælles drengebørn har de. Mødte hinanden i gymnasiet såmænd. Havde holdt sammen uden afbræk igennem alle årene. Havde støttet hinanden økonomisk og menneskeligt i og igennem de såkaldte karriereskift. Det blev gentaget mange gange igennem aftenens taler, at de skift havde de aldrig kunnet gøre, såfremt de ikke havde haft hinanden at støtte sig til menneskeligt og økonomisk. Og aftenens taler og det forudgående kendskab til dem tegnede ligeledes et billede af, at det var deres rummelighed, gensidige respekt og den fundamentale kærlighed, der havde udgjort søjlerne i muliggørelsen af begges såkaldte karriereforløb. Det var en god fest. De havde hyret et band der spillede en masse gode numre fra 70'erne og 80'erne.

Karrierer

Der var mange "karrierer" ude på dansegulvet. Også en del karriereskift. Men frem for alt mennesker. Mennesker hvis ansigter hver især fortalte spændende historier og fortællinger om stormenes susen og vindenes rasen og orkanens øje og perioderne med vindstille vejr og havblik på karrierens vej. Om lykkens rus. Og om mulige til- eller fravalg af børn. Til- eller fravalg af det man brændte for frem for det der lige syntes muligt. Eller til- eller fravalg af det mindre sikre, men der hvor hjertet lå - og så det sikre, hvor måske hovedet snarere hvilede lidt halvtungt. Et fantastisk, og fascinerende dansegulv.

Hørte en interessant historie forleden, der måske på sin egen måde bygger bro mellem bondeballet på Mols og trompetistklinikken.

En god ven af mig i en ledende stilling, sådan en der hedder chef i en af Danmarks største industrivirksomheder besluttede sig for at sige sit gode, vellønnede job op og flytte 300 km væk for at sige goddag til kæresten og

midlertidig arbejdsløshed. Kæresten og ham havde regnet ud, at hvis hun betalte huslejen, så kunne han leve af den midlertidige arbejdsløshedsunderstøttelse. Han syntes ikke han fik tilstrækkelig med udfordringer i sit arbejde og han syntes at hans chef kunne være langt mere egnet til sit job. Det hele endte med at den der arbejdsløshedsperiode ligesom aldrig kom. Manden endte nemlig med at få tilbudt sin tidligere chefs job.

Måske livet er for kort til at være i trompetist-klinik,
når først man bare aner diagnosen.
For kort til at lade karrieren bestemme
hvor mange børn vi gerne vil have rendende hujende rundt om flagstangen.
For kort til at glemme kunsten at holde sammen.
For værdifuldt til at vi ikke alle skulle have fortjent et kæmpe bondebal eller det
der ligner.
Hvor var det nu lige, at jeg stillede mine dansesko?

www.heleneriksen.dk

HELEN ERIKSEN – KLUMMEN – HELEN ERIKSEN - KLUMMEN